

SIRLAR SERİSİ

X-
LIB
RIS

DENİZ ERBULAK

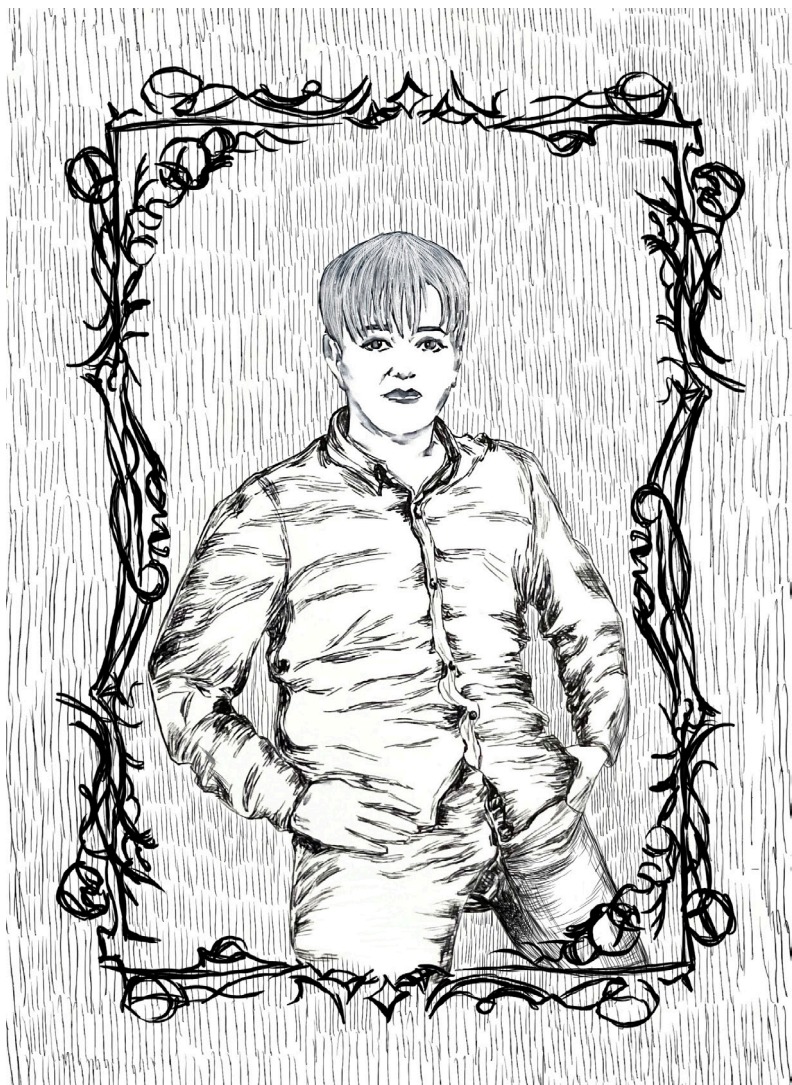
KARANLIKTA DOLAŞAN

SIRLAR SERİSİ

DENİZ ERBULAK

**KARANLIKTA
DOLAŞAN**

Yarasalar

O buzlu mart gecesinde, herkes sıcak yatağındaiken, yokuşlardan birinin dibinde, iki katlı bir evin kapısı gıcırdayarak açıldı. Soğuk bir rüzgâr açık kapıdan içeri girerken siyahlar giymiş bir adam da aynı kapıdan dışarı çıktı. Uzun, siyah paltonunun eteği uçuşurken karşıdaki sokakta gözden kayboldu.

Adamın adımları o kadar hızlıydı ki havada süzülüyor gibiydi. Sipsivri burunlu parlak ayakkabılarının sesiye hiç duyulmuyordu. Yürüdüğü sokak, büyük karanlık yüzlü bir binaya kadar dümdüz uzanmaktaydı. İki tarafta da eski apartmanlar sıralanmıştı. Hiçbirinde ışık yoktu. Çünkü saat gecenin üçüydü.

Sokaktaki eski apartmanlar bittiğinde kasvetli taş bir meydana varılıyordu. İşte sokak tam burada sona eriyor ve o eski karanlık bina da tam burada yükseliyordu. Burası Meddah Çıkmazı'ydı.

Siyahlar içindeki adam gecenin içinde yavaşça süzülüyor; bir kaldırımdan diğerine, bir duvarın gölgesinden ötekine siyah ipek bir kumaş gibi kayarak geçiyordu. Onun hareketlerini izleyen biri olsaydı, istediği yerde toz hâline dönüp bir başka yerde ortaya çıktığına yemin edebilirdi. Hatta kanatları olduğuna bile inanabilirdi. (Belki de pelerine benzeyen geniş paltosu yüzünden öyle görünmekteydi.)

Adam o karanlık binaya varmak üzereydi ki birden önünden geçtiği apartmanlardan birinin otomat ışığı yanıverdi. Sabah dört vardiyasına yetişmek için evden her gece üçte çıkan Fikret İşbilir, kaldırıma ilk adımını atmıştı bile. Atmasıyla da bir yarasanın başını sıyrıp tepesinden geçmesi bir oldu.

Adam korkuyla bağırdı. Hemen üst kattan bir pencere açıldı. Bir kadının başı görüldü:

“Fikret? Düştün mü yoksa?”

“Ne?.. Ha?.. Yok canım...” dedi adam bölük pörçük. “Ne düşmesi yahu?”

“E, ne bağırdın madem?”

“Hiç...” dedi Fikret İşbilir. “Başımın üstünden yarasa geçti galiba.”

“Aa, gece gece, tövbe tövbe! Ay korkarım ben öyle şeylerden. Emin misin? Yarasa mıydı? Ay, Fikret, bir şey yapmadı ya sana? Geçen sene baykuş dadanmıştı, bu sene de yarasalar mı çıktı? Bakalım daha neler göreceğiz bu uğursuz mahallede?”

Fikret İşbilir karısını dinlemiyordu. Karanlığın içinde durmuş şüpheyle etrafa bakmaktaydı. Sanki birini görmüştü. Siyahlar giymiş bir adamdı. Çok hızlı geçip gitmişti yanından. Yanından mı geçmişti? Hatırlamaya çalıştı. O sırada mendebur yarasanın tepesinde uçacağı tutmuştu, fark edememişti ki doğru dürüst etrafını.

Birden ilerideki eski karanlık binanın tepesinden bir grup yarasa gürültüyle havalandı. Karısı, yukarı katın penceresinde ufak bir çılgılık attı.

“Vay mendeburlar!” diye homurdandı Fikret İşbilir de. “Her yere yuva yapmışlar!”

Karısına pencereyi sımsıkı kapamasını söyledi ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Bu kadar macera yeterliydi gecenin bu saatinde. İşe yetişmesi gerekiyordu. Yarasalarla fiilan da uğraşamazdı. Gördüğünü sandığı siyahlı adamı düşündü. Birden uçup gitmişti sanki. Belki de yoktu öyle biri.

Bir Okul Sabahı

“Sonra birden yarasa oldu ve uçup gitti...” dedi Öykü.

Sabahın erken saatlerinde Gri Yokuş’tan aşağı, okula doğru Ozan’la beraber yürüyorlardı.

“Hmmm...” dedi Ozan kıza cevap olarak.

“Dinliyor musun sen? Dinlemiyorsun!”

“Niye dinlemeyeyim canım, bal gibi dinliyorum. Çocuk uçmuş gitmiş. Meğer yarasaymış.”

“Çocuk değil, Gregor. Gregor bir vampir.” Öykü’nün yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. “Muhteşem bir tip. Hem de çok ama çok muhteşem bir tip.”

Ozan yüzünü buruşturdu.

“Bildiğin düz vampir işte, nesi muhteşem! Senin bütün izlediğin vampir dizileri aynı zaten. Hepsi de aptal romantik ve de uydurmasyon.”

“Hiç değil, hiç!” dedi kız hararetle kafasını sallayarak.

“Bir kere vampirlerin yarasaya dönüşerek kaçmaları çok klişe. Hem de accayip bir klişe, tamam mı?” dedi Ozan. Sıkıntıyla başındaki bereyi çıkardı, sarı tutamlar yüzüne düştüler. Oğlan kafasını kaşdı, bunun üzerine saçları daha da beter oldu. Ama bu dağınıklık ona yakışıyordu. Yanından geçen bir grup oğlana selam verdi.

“Ne haber Ekrem? Akşam baktın mı o oyuna? Nasıldı?”

“Süperdi kanka!” dedi çocuk uzaklaşırken hevesle.

“Vampirler yarasa olup uçarlar. Olması gerekenli hikâye bu zaten,” dedi Öykü, konuyu tartışmaya devam ederek. Her zamanki gibi kestirmeden konuşuyordu.

“Ama her seferinde de *olması gerekenli hikâye* izlenmez, tamam mı?” dedi Ozan. “Bayıyor insanı.” Kızın konuşma şekline ayak uydurmaya alıştı. “Başka türlü vampir filmleri yapmalılar bence artık.”

“Öfff! Sen vampirli film anlamayanlardansın.”

“Film benim işim kızım,” dedi Ozan sırtarak. “Aile mesleği hatta. Babam her zaman dizi setlerine kiralamıyor ki arabalarını. Bazen de korku filmi setlerine kiraya veriyor. Beni de götürecek ilk fırsatta sete. Korku filmi yönetmenleriyle tanışmam için. Biliyorsun videolarım accayip tuttu. Hem de hepsi canlı yayınlandı.”

“Hepsi değil,” dedi kız dudak bükerek. “Hortlak kovalamacası canlı, o tamam. Yarım Kemer kayboluşları ve dehizlerde canlı yayın. Ama annenin videosu değil. O sadece korku anlatan bir şeydi.”

“Tamam, annem sadece korkunç Bizans efsanelerini anlattı. Ama o bile izlenme rekoru kırdı. Sen sonuca bak.”

Kız bu açıklamaya gözlerini devirdi. Sonra da Ozan’ı montunun kolundan yakalayıp çekti.

“Yürü. Havada kalmak istemiyorum.”

“Havada kalmak ne ya?”

“O kelime uçtu şimdi,” dedi kız adımlarını hızlandırarak.

“Haaa,” dedi Ozan ne olduğunu anlayarak. “Hangi kelime ki? Yolda kalmak mı?”

“I-ıh! Değil.”

“Kaldırımında kalmak? Buldum, cezaya kalmak!”

“Hayıııı!”

“Ne peki? Söylesen ölürsün sanki.”

“Söyleyemem. Çünkü bilmiyorum. Uçan kelimeleri bilmeli bir hayatım olsaydı başka bir kız olurdu, tamam mı?”

“Valla açık söyleyeyim, başka birini hiç kafam kaldırmazdı. Böyle iyi. Kısa ve öz. Arkadaş dediğin fazla kafa şişirmemeli. Senin gibi konuşmalı. Ne dediğini drank diye anlatmalı.”

“Drank mı? Ben asla öyle konuşmam.”

“Hah, buldum!” dedi Ozan ona aldırmadan. “Uyuyakalmak mıydı uçan kelime?”

“Hayıııı!”

“Öykü, senin bu uçan kelimeler de vampir mi acaba diyorum ben, ha? Yarasaya dönüşüp kaçıyorlardır belki kafanın içinden. “Ozan otuz iki dişini birden göstererek kıza

sinir bozucu bir gülüş attı. “Neyse, hadi acele et. Senin bu vampir muhabbetin yüzünden geç kalacağız.”

“İşte!” dedi kız zıncı diye yol ortasında durarak. “Kelime buydu. Geç kalmak.” Gülümsedi. “Seninle kelimelerimi çok hızlı görüyorum.”

“Konuşmak için sürekli durmak zorunda mıyız?” dedi Ozan. “Yürüsene bir yandan. Bu hafta okula iki kere geç kaldım. Üçüncüsünde Arat Hoca beni resmen dilimler!” Sonra da söylenmeye koyuldu: “Adam müdür yardımcısı değil dedektif zaten. O kadar öğrencinin içinde beni nasıl takip ediyor anlamıyorum. Gözü sürekli üstümde.”

“O zaman hızlan. Ben de havada kalmaklı bir okul sabahında olmayayım.”

“Ppffjjttt! Cümleye bak, hizaya gel!” dedi Ozan gözlemini devirerek. “Kızım seni çözmek şifre çözmek gibi. Bak yine *geç kalmak* yerine *havada kalmak* dedin. Uçan kelimelerini benim yakalayıp sana geri getirmem işe yaramıyor, değil mi? Gene kaçıyorlar.”

“Aynen öyle,” dedi kız.

“İyi, tamam, yürü o zaman.”

Hızlandılar. Hava buz gibiydi ve saat sabahın sekiziydi.

Arat Demir Keşke Veteriner Olsaydı

Gri Yokuş'taki ortaokulun müdür yardımcısı Arat Demir masasının başında oturuyordu. Gözleri pencereden dışarı çevrilmişti. Hava bozuktu. Yağmur çiseliyordu. Bu da demekti ki çocuklar teneffüste bahçeye çıkamayacaktı. Yani sınıflarda olacak ve koridorda birikip uğuldayacaklardı.

Bir arı kovanında müdür yardımcılığı yapsaydı daha iyiydi. Orada bu okulda olduğundan çok daha az uğultu duyardı şüphesiz.

Birden yağmurun kesildiğini fark etti. Kararsızlıkla dışarı baktı. Eee? Sevinmeli miydi yani şimdi? Bu sefer de öğrencilerin hepsi bahçeye üşüşecekti ve bağırsıp koşarak bir yerlere tırmanacaklardı. Özellikle de o yüksek bahçe duvarlarına... Ama en berbatı top oynamalarıydı. Eğer çıkıp toplarını ellerinden alırsa da vızıldamaya başlayacaklardı.

O sırada teneffüs zilinin melodisi binayı doldurdu. İşte, alt katın sınıf kapıları birer birer açılıyordu. Hızla savrulup duvara vuran kapıların BAM diye öten seslerini dinledi.

“Yavaş oğlum yavaş!” dedi kendi kendine. “İnsan gibi çıkın şu sınıflardan.”

Şimdi de üst kattaki sınıflar boşalıyordu. Bahçeye koşan çocukların merdivenleri yıkacak gibi inişlerini dinlerken gözlerini kapadı.

“Sanki gergedanlar yuvarlanıyor merdivenden.”

Yuvarlanan, uğuldayan ve vızıldayan öğrenciler okul bahçesini doldurmuşlardı bile.

Evet, bir arı kovanı bile bu okuldan daha sessizdi. Hatta gergedanlar bile... Keşke veteriner olsaydı.

Yağmuroluğu Polis Karakolunda Sıradan Bir Gün

Salih Özmumcular, Yağmuroluğu Mahalle Karakolu'nda yoğun bir hafta geçiriyordu. Gürültücü komşulara dair şikâyetlerden başlayıp hırsızlık ihbarlarına dek giden süreçle dosyayı sonuçlandırması gerekliydi ve o daha işini bitirmeden vakaların yenileri geliyordu.

“Salih Polis'im, bir hırsızlık, iki de kavga geldi bugün,” dedi mesai arkadaşı Furkan. “Hamamcı Yokuşu'nda bir adam, kapısının önünü kapattığı için park hâlindeki bir arabanın üzerine boya dökmüş, tartışma çıkmış. Diğer kavga Çengel Çıkmazı'nda, biri yüksek sesle müzik dinlemiş. Komşular da birbirine girmiş.”

“Peki, hırsızlık nerede olmuş?”

“Kudretpaşa semtinde. Lale Sokak, Defne Apartmanı. İkinci kat. Dün gece balkondan tırmanarak içeri girilmiş, biraz para ile cep telefonu alınmış.”

Salih Polis bezgin bezgin kafa salladı.

“Sabun Necmi’nin işi mi?”

“Öyle görünüyor. Kudretpaşa’da gece devriyesi bu akşam takipte olacak.”

“İyi, tamam. Bana bir çay göndersene Furkan, kafam kazan gibi. Şu dehlizdeki kayıp adamdan haber var mı?”

“Hangi adam? Haa, şu Yarım Kemer olayını mı diyorsun? Valla dehlizde zorla tutulan insanların hepsini dışarı çıkardık o gece. Hastaneye filan gönderdik hatta durumu kötü olanlar vardı, biliyorsun. Ama o adam çıkmamış dışarı. Tekrar kontrol ettim, tutanakları da verilen ifadeleri de inceledim. Adam yok.”

“Hurşit’in çetesinden yakalayamadığımız birileri adamı kaçırmış olabilir mi?”

“Yok, çetenin tamamı elimize geçti. Anladığım kadarıyla adam kendi çıkmak istemedi dışarı. Dehlizlerde yatıp kalan bir evsizmiş zaten. Minderini filan bulmuştuk. Polis ekiplerini görünce korktu bence. O tipler korkup hemen kaçar böyle durumlarda.”

“Onu da bulacağız.”

“Öyle mi?” dedi afallayarak Furkan Polis. “Biz mi?”

“Biz,” dedi Salih Özmumcular. “Öyle oluruna bırakılmış güvenlik olmaz. Bir işi ya tam yaparız ya yapmayız. O dehlizlerde kimse kalmayacak. Güvenli değil. Herkes, bu mahalledeki her yerin polislin koruması altında olduğunu bilmeli.”

Sırlar Serisi yeni bir gizemle devam ediyor. Yağmuroluğu Mahallesi'nde yarasalar huzursuz, kan donduran söylentiler kulaktan kulağa yayılıyor. Terk edilmiş bir binayı mesken tutmuş bir gizem, Karanlıkta Dolaşan, ürpertici bir hikâyeden mi ibaret? Peki mahallenin altındaki dehlizlerden çıkagelen dehşet kimlerin hayatını değiştirecek? Dehşetengiz sırları ortaya çıkarmakta usta olan üç arkadaşı; Ozan, İlker ve Öykü, herkesin uzak durduğu mekânlarda soluk kesen gerçeklerle yüzleşiyor..

Dikkat!

Tüylar ürpertici bir polisiye roman okumak üzeresiniz.

